

dívka

na

neděli

pip

drysdale

dívka na neděli

Copyright © 2018 by Pip Drysdale

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Lipšanský, 2020

Cover © Ktreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-832-4 (pdf)

dívka na neděli

Pip Drysdale

VENDETA

Pro ty divoké

Válka je největší věcí státu – je místem života
a smrti, je cestou k přežití či zkáze.
A tak je třeba ji zkoumat.

Mistr Sun: *Umění války*
(podle překladu Oldřicha Krále)

neděle ◆

Mistr Sun pravil:
„Válka je především důmyslná lest.“

5. ÚNORA

Některé milostné vztahy vás změní navždy. Někdo vstoupí do vaší oběžné dráhy a otočí vámi kolem osy podobně jako vítr korouhvičkou na střeše. A když odejde, podobně jako ten vítr, jste jiná, máte nový směr. A ne vždy míříte na sever.

Ale zjistíte, že to byl jeho úkol, jeho role ve vašem životě. Měla byste jej nechat jít. Nemůžete vinit vítr za to, že zmizel, protože to vítr dělává. Všechno tohle teoreticky vím. Nejsem idiot. Mám mnohé zkušenosti ze života moderní ženy a zdravý rozum a také znám inspirující povahu memů na Instagramu. Ale v reálném životě, v oblasti skutečné lidské existence, se teorie stává něčím zastaralým, zatímco zlomené srdce zbraní. Nejde o žádné soupeření, opravdu.

Takže tím máme řečeno *proč*: láska - zlomené srdce - mě donutily to udělat.

Láska. A erotické video.

To *jak* je na druhou stranu poněkud složitější.

A pak *kdy*?

Tak tohle je nejjednodušší: začalo to čtyři dny, osmnáct hodin a dvacet tři minuty po nejsilnějším poryvu větru, jaký jsem kdy poznala a který mě opustil.

A podobně jako u sněhové koule to začalo malým kouskem.

V únoru v Londýně, tak chladném. Déšť lehce klepal na okno, složené noviny vyplňovaly okraje mezi ním a zdí, aby neprosakovalo, a já seděla na zemi na béžově-červeném koberečku z výprodeje uprostřed svého bytu. Vypila jsem většinu lahve Chardonnay a vyhledávala to, o čem jsem si

myslela, že plně ospravedlňuje nedělní noční hledání na Googlu: *jak zničit muže*. Nebo spíše, abych byla věrná historii: *hak zličit nuže*. Naštěstí Google dokázal rozluštit dívčí opilecký jazyk.

Napsala jsem to a objevily se dva hlavní okruhy výsledků.

První: stránky plné podrobných instrukcí, jak vést krok za krokem jemnou psychologickou válku proti bývalému (většina z nich navrhovala zveřejňování provokativních fotografií sebe s jinými muži na všech sociálních sítích, s výjimkou jedné stránky, která, pokud ji najdete, poskytovala detailní návod, jak dostat neoprávněný soudní zákaz kontaktu).

Druhý: stránky plné podrobných instrukcí, jak nad ním krok za krokem vyhrát (většinou doporučujících pravidlo nulového kontaktu ve spojení s méně intenzivní verzí první varianty).

Oboje pro mě bylo neúčinné. Odmítala jsem uvěřit, že chci, aby se vrátil, a potřebovala jsem něco poněkud silnějšího než pravidlo nulového kontaktu, aby to způsobilo škody, po nichž jsem toužila. Chtěla jsem popel. Žhavý popel. Toho druhu, jaký si může přát jen žena zrazená mužem, kterého miluje. Už mne nebavilo neustále ho omlouvat, být nešťastná, hrát si na hodnou.

Otázka, kterou si neustále kladu: kdybych věděla, jak se věci vyvrbí, zastavila bych se právě tehdy a tam? Ale myslím, že už na tom nezáleží – nevěděla jsem to. Kromě toho jsem nebyla otevřená racionálním argumentům. Ovládal mě stravující vztek, jaký znají pouze mladí, zdeptaní a lidé se zlomeným srdcem. A tak jediné, co musel osud udělat, bylo rozestavit kolem mě své kosmické domino a pak počkat, až shodím první dílek. Což jsem udělala, přesně na pokyn. Ve chvíli, kdy jsem stiskla Enter a dovolila, aby mé přání zničit ho uniklo do éteru, skácela se neodvolatelně první kostka domina. A pak už jen jedna věc vedla ke druhé.

Protože tak tomu s dominovým efektem je – snadno se začíná, těžko zastavuje. A je nemožné vědět, k čemu povede.

Samozřejmě se nabízí odpověď, že bych to zastavila. *Sakra, rovnou bych to zastavila.* Tváří v tvář porotě bych to řekla právě takto. Ale pokud mám být upřímná, skutečně upřímná, s rukou na srdci by má odpověď zněla: ne, asi ne.

Už na to bylo příliš pozdě.

Protože jsem vždycky byla hodná holka. Přátelská, ochotná, chápatelká dívka. Taková ta, kterou můžete vzít domů na setkání s rodiči, představit ji přátelům a mít ji nablízku i dlouho poté, co vaše láska vybledla, jednoduše proto, že je (a já byla) tak poddajná. Přesně kvůli tomu mě Angus miloval, potřeboval, proto jsme „si byli určeni“. Tvořila jsem dokonalý jin k jeho jang, a když jsem byla v místnosti, býval lepší verzí sebe sama. Laskavější. Nebo tak to alespoň říkal.

Ale každý má svá omezení, hranice, které prostě nepřekročí, a Angus nakonec našel ty moje.

A tak dva dny před zmíněným vyhledáváním na Googlu ta přátelská, ochotná, chápatelká dívka konečně vybuchla. Pohár přetekl. A v té chvíli život zvedl závoj opojení, pod který jsem se schovávala, a přinutil mě, abych se tváří v tvář setkala s dalšími zákruty své psychiky. Těmi temnějšími. Ošklivějšími. Křehkými, drobnými a jedovatými.

Takovými, o nichž bych nikdy netušila, nebýt jeho.

Už se neschovávaly. Odpovídaly úderem.

Nejde o to, že bych chtěla být zlá – nikdo nechce dělat zlé věci. A kdyby šlo jen o naši ponuru a pokroucenou historii, o ta tajemství, která nás spojila, a nějaký pitomý rozchod, možná bych to zvládla. Říkám si, že bych se posunula dál. Ale tak to nebylo. Bylo tam ještě něco jiného. Něco víc.

A přišla jsem na to díky zprávě na Facebooku.

Nejdřív jsem si myslela, že je to spam – název zněl XXX –, a tak jsem ji smazala. Navýšila jsem si kvůli tomu ochranu

soukromí a šla do práce. Jenže tam mi přišel e-mail na firemní adresu. Od jiného muže. Psalo se v něm: *Ahoj Taylor, moc se mi líbí tvé video. A tentokrát i s odkazem.*

Poslala jsem si jej do telefonu, klikla na něj a video zaplnilo displej.

Byla jsem na něm já.

Video se mnou, které neměl nikdo vidět: jak se stydlivě usmívám do kamery a přes jedno oko mi spadají rozčepýřené špinavě blond vlasy. Jméno mé spoluúčinkující bylo Holly. Potkali jsme ji v klubu ve tři ráno. Šlo o Angusův nápad. Nikdy předtím jsem dívku nelíbala, ale bylo to hezké. Jemné. Chutnala po lesních plodech a soli. A záznam, špatně osvětlený a roztřesený, neměl Angus nikdy dávat někam dál.

Slíbil to.

Ale teď tady je, zírá na mě, s celým mým jménem uvedeným v popisku videa – takhle mě museli ti dva muži najít. V tomhle je Google dobrý.

Líce mi hořely. Srdce se snažilo vyskočit z hrudi. A ve chvíli, kdy jsem si uvědomila veškerou tu hrůzu z toho, co jsem viděla, a klikla na křížek na displeji, abych video odstranila z telefonu, než se přehraje nějaký usvědčující zvuk, se ve mně něco zlomilo. Něco důležitého. Skoro se to dalo slyšet: *cvak*.

Možná důvěra. Nebo možná čest. Případně moje přičetnost.

A po dvaceti devíti letech vlídnosti, tolerance a odpouštění – života ve stylu *kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem* – jsem toho konečně měla dost. Každý jin má v sobě koneckonců kousek jangu. A tak zatímco šéfová kousek ode mě ťukala do klávesnice a já tupě zírала na displej počítače a předstírala, že je vše v pořádku, zašeptal mi život do uší novou mantru: *přežijí jen ti kurva nejsilnější.*

Proto to vyhledávání na Googlu. A vše ostatní, co následovalo.

pondělí ◆

Mistr Sun pravil:
„Promyšlený plán přináší vítězství.“

6. ÚNORA

Bylo pondělí po víkendu, když jsem zavolala do práce, že jsem nemocná. Google mě zabavil až do dvou ráno, a tak jsem vstala bez nálady a zcela rozhozená, žádostivá narkózy. Něčeho, co by mi pomohlo zapomenout. A tak jsem až do jedenácti ležela v posteli a zírala na trhlinu ve stropě s lahví šampaňského, které jsem měla v ledničce pro zvláštní příležitosti, po ruce.

V 11:03 jsem poslala SMS Jamiemu. Myslela jsem si, že jsem jeho číslo vymazala, když jsem poprvé potkala Anguse, ale evidentně ne. Pouze jsem si ho chytrě schovala pod pseudonym „Nikdy-mu-nevolej-chce-jen-sex-Anderson“.

Potkala jsem ho přede dvěma lety na pouliční výstavě v Brick Lane a měli jsme pak dvě rande. První bylo kouzelné, druhé napjaté. Naše krátká aférka skončila poněkud dramaticky v uličkách Soho – já jsem zatím nechtěla sex, a on ano. Ale možná jsem se celou dobu pletla, možná pro mě romantika skutečně už neměla význam a já potřebovala jen náhodné vztahy. Takže když jsem od Jamieho dostala textovku, neváhala jsem.

„Jaká byla terapie?“ zeptal se, oči do stropu, mentolovou cigaretu mezi rty a příkrývku, která ho sotva zakrývala. Sledovala jsem, jak si pravou rukou hraje s cigaretou, teatrálně ji vyndává z úst a pak nechává spuštěnou přes okraj postele. Tou terapií myslel sebe. Sex. Chtěla jsem mu říct, že jeho ústa chutnala po pomerančích a že život mi připomíná Rubikovu kostku, ne pro svou složitost, ale spíše celkovou nesmyslnost. A to nevyhlídá žádné množství terapie nebo sexu.

Místo toho jsem řekla: „Bylo to fajn.“ Lež číslo jedna.

Natáhla jsem se po telefonu: nic.

Ticho mi položilo své ladné ruce kolem hrdla, palce do průdušnic a já najednou nemohla dýchat: Angus měl mít tento pátek, 10. února, čtyřicáté třetí narozeniny. Můj dárek pro něho, pečlivě vybraný kašmírový svetřík v khaki barvě, byl již zabalen a vypaloval díru do mého šatníku. Nikdy by ho nenosil.

Lehla jsem si a Jamie kolem mě ovinul volnou ruku v lhostejném objetí, šarádě intimnosti, díky níž jsem se cítila víc sama než na pustém ostrově. Natáhla jsem se přes něho, vzala si jeho cigaretu a potáhla. Angus nenáviděl, když jsem kouřila – cigarety, trávu, cokoliv –, říkal, že chutnám jako popelník, a tak jsem přestala a po dobu, kdy jsme byli spolu, nekouřila. Abych byla něčím, co víc zapadalo do jeho nablýskaného světa vysoce kvalitního kokainu a whiskey Chivas Regal.

Ale chybělo mi to. Moc ráda jsem sledovala kotoučky dýmu, jak se kolem mě rozptylují, když je vydechnu. Cítila jsem se jako symbol své mihotající se duše, té části, které se Angus nikdy nedotkl.

„Řekneš mi, co se stalo?“ zeptal se Jamie, natáhl se pro svou cigaretu, naposledy potáhl a nedopalek položil na obal CD vedle postele. Coltrane, *Blue Train*.

„Ne,“ odpověděla jsem.

Podíval se na mě chytrýma očima a já se musela začít smát.

„Co si myslíš, že se stalo?“ řekla jsem, posadila se a podívala se na něho přes rameno. „Rozešli jsme se.“ Rozhlédla jsem se po pokoji a hledala své spodní prádlo. Vzduch byl jako led a naskočila mi husí kůže, a tak jsem založila ruce na prsou a vstala. „Nejsi náhodou advokát? Jak dáš doprdele s takovým mozkiem dohromady obhajobu?“

„Idiot,“ odpověděl a zabořil tvář do polštáře. Citronově žlutého. To si pamatuji. U proklamovaného starého mládence představoval podivně ženský prvek.

„Nebud' na sebe tak tvrdý,“ řekla jsem.

„Myslím jeho,“ zamumlal a otočil hlavu na stranu, aby na mě viděl.

Chtěla jsem se sehnout a podívat se pod postel, ale byla jsem nahá. Místo toho jsem přešla do obývacího pokoje – jeho oči jsem přitom cítila na sobě.

„Kam jdeš?“ ozval se tlumený hlas.

„Hledám boty,“ odpověděla jsem a našla své spodní prádlo na kraji jeho kožené pohovky v karamelové barvě. Moje kabelka ležela hned vedle. Natáhla jsem si kalhotky a zapнула sponu podprsenky.

Na konferenčním stolku přede mnou stály naše dvě prázdné sklenky: vodka s pomerančovým džusem. V podstatě pozdní snídaně. A za nimi ležela napůl sněžená tabulka čokolády a dvakrát stejná kniha.

Jednu jsem zvedla.

„Co to je?“ zavolala jsem do ložnice, když jsem si přečetla titul: *Umění války*.

„Co je co?“ odpověděl a objevil se nahý ve dveřích.

„Tohle,“ zopakovala jsem a ukázala na knihu.

„Tenhle týden mě otravoval jeden student – chce, abych mu pomohl se strategií.“ Přešel ke mně a ovinul mi ruce kolem pasu. Na hlavě jsem cítila jeho dech. „Nechceš si jednu vzít? Donutí tě to přemýšlet.“ V jeho hlase jsem cítila pobavení.

„Ha ha ha,“ řekla jsem. „Možná jo.“ Dala jsem si ji do kabelky.

A tak se to stalo, domino začalo padat. Během pěti dnů po rozchodu toho proběhlo dost. Nahrávka se sexem, která vedla k opileckému hledání na Googlu. To zase vedlo ke dni

volna, který vyústil v opilecké dovádění s jedním všivákem. A to mi přineslo knihu zdarma, která brzy převrátila můj život naruby. Navždy.

Mé šaty visely přes židli v jídelně. Vyvlékla jsem se z jeho objetí, oblékla si je a vrátila se k němu.

„Zapneš mě?“ ukázala jsem mu holá záda. Souhlasil.

„Seženeš mi odvoz?“ zeptala jsem se sladce, když jsem se obouvala.

„Jasně,“ řekl a hned vytáčel číslo. „Myslíš, že pacient bude potřebovat opakované terapie?“ zeptal se s telefonem u ucha.

„Možná.“ Lež číslo dva. Cítila jsem se po tom ještě hůř, ne lépe. Každý sten mi připomínal Anguse a pokaždé, když jsem zavřela oči, viděla jsem tělo Holly, jak se vzpíná proti mému, chloupky v pozoru, jak mě hladí prsty. Už se to nestane. Pomalu jsem převalovala v puse kousek hořké čokolády a poslouchala, jak Jamie objednává auto.

Když jsem se vrátila domů, měla jsem oči těžké jako okna na předměstí držící celý den okenice, jazyk jsem měla suchý a v nose jsem cítila rýmu. Tři řady schodů k mému bytu se zdály být dvojnásobně dlouhé, do zámku jsem strkala špatný klíč a alkohol ze mě už vyprchal. Ale hlavu jsem měla plnou inspirace.

Přešla jsem k těžkým modrým záclonám a roztáhla je. Obloha se měnila v modrošedou, jak přecházela ze soumraku do noci, a právě začínalo pršet. Pak jsem si svlékla šaty a oblékla si starou Angusovu pracovní košili – relikvii ze šťastnějších dní, která žila svůj druhý život jako pyžamo. Voněla jako mýdlo. Dříve voněla po něm. Udělala jsem si šálek čaje Earl Grey, vlezla si do své neustlané postele

a přitáhla si peřinu až ke krku. Prsty na noze jsem měla necitlivé od chladu. Slyšela jsem sousedku, která bydlela o patro výš, jak se vrací domů z práce, její vysoké podpatky klepaly do stropu.

Tehdy jsem poprvé otevřela *Umění války*.

Kapitola první: Kniha o plánu.

Mistr Sun pravil: „*Válka je především důmyslná lest: tak jsi-li schopný, předstírej neschopnost, tak jsi-li připraven, předstírej nepřipravenost, tak jsi-li nablízku, dělej žes daleko, tak jsi-li daleko, dělej žes nablízku.*“

To dávalo smysl. Ale složitěji než bylo potřeba. Vlastně jsem měla jen jeden plán: zničit ho tak, jak zničil on mě. Zákeřně. Nenapravitelně. Náš osmnáctiměsíční vztah rozebíral pomalu jako puzzle, ukradl nepostradatelný dílek a pak se jej zbavil, i když věděl, že bez něj už je nikdy nebude moci složit dohromady. Ale potřebovala jsem plán. Strategii. Něco pořádného. A tak jsem udělala to, co vždy, když jsem hledala řešení: sestavila jsem si seznam.

Reputace.

Práce.

Peníze.

Rodina.

Zdraví.

Domov.

Zdravý rozum.

Sex.

Ostatní.

Tohle jsem si načmárala do deníku. Vlastně to vůbec nebyl můj deník. Šlo o starý kožený fialový zápisník, který jsem si koupila s úmyslem zapisovat do něj užitečné francouzské fráze, které jsem si chtěla zapamatovat. Vzala jsem si jej na náš první víkend v Paříži. A když jsem jej teď držela v rukách, paměť mě zradila. Chodili jsme spolu dva měsíce,

leželi jsme nazí v hotelovém pokoji, koupali se v narůžovělém světle, nechali krajkované záclony doširoka roztažené a v dáli viděli špičku Eiffelovky. Zrovna mi oznámil, že by byl rád, kdybych se setkala s jeho rodiči, a já měla velká očekávání. Konečky prstů jsem mu přejížděla po tváři. Na horním rtu měl malou bílou jizvičku, jak si jej v dětství roztrhl. „Co se stalo?“ zeptala jsem se. V očích se mu objevil zvláštní lesk. Šok. „Kriket,“ řekl a ztěžka polkl. Díky tomu záblesku v očích jsem poznala, že lže. Tehdy jsem poprvé zahlédla jeho zranitelnost a zůstalo mi to v paměti: záblesk, narůžovělé světlo, krajky. Chtěla jsem ho chránit.

Tu noc jsem si zapsala první frázi: *la magie dans la lumiere*. Stránky jedna až tři byly zaplněny podobnými obraty, ale od čtvrté stránky můj zájem asi opadl, protože byla zcela prázdná.

Nyní už to nebyl slovníček francouzských frází. Od té chvíle to byl zápisník mých plánů a pokroků. Druh hloupé chyby, jakou bych dnes už neudělala.

Pokračovala jsem ve čtení: „*Nebe představuje proměny Jin a Jang, střídání zimy a tepla, posloupnost ročních dob.*“ Tváře mi zčervenaly: tenhle popis se hodil dokonale na náš vztah. Slova na mě ze stránky zírala jako malé ostny čekající na to, až začnu krváčet. Ustrkla jsem čaj. A moje mysl bojovala, aby našla smysl rozpadu.

Na začátku vše vypadalo tak slibně: on byl bankéř, oslnivý, vášnivý a nebojácný. S Angusem byl život jako film: tucty rudých růží v práci jen tak, telefonní hovory z toalety v restauraci uprostřed pracovního oběda, jen aby mi řekl, že mu chybím, dlouhé společné koupele, kdy jsme si povídali o hloupostech. A sex: občas jemný a něžný, občas drsný. Nikdy jsem nevěděla, co přijde příště, a nikdy jsem si nebyla tak jistá, že mě někdo miluje. Říkával, že jsme poslední dva romantici této pokřivené doby, což se mi líbilo.

Chtěla jsem víc než cokoliv jiného věřit, že láska je skutečná a slovo „ano“ něco znamená – moji rodiče byli výjimkou, nikoliv pravidlem. A Angus mě v tom utvrzoval. Měli jsme pikniky u Seiny na ukradené hotelové přikrývce, sex na veřejnosti, když už jsme nemohli čekat, rozhovory do pozdní noci o tom, jak budou vypadat naše děti (moje oči, jeho vlasy), a vlastní vtípky, kterým nikdo jiný nemohl rozumět. Dokázal mě rozesmát jediným pohledem přes stůl během večeře na večírku. Na začátku bylo všechno tak prosté: já patřila jemu a on mně. První týden jsme skoro každou noc trávili spolu. A za další dva jsem poznala většinu jeho přátel i jeho papouška Eda. Bylo to kouzelné jako nekonečné stmívání.

Ale potom, po několika měsících, přišla noc.

Kolem nás se začala ovíjet tapiserie temnoty. Začalo to prostitutkami v jeho historii vyhledávání na internetu, mlčením kolem toho a zjištěním, že místo ojedinělé náhody jde o každodenní zvyk. Pak přišla facka, psychické manipulace a aférka s Kim. Sex se stal drsnějším a já to nechala být, takže možná proto si myslel, že je v pohodě, když mě během našich bitev chytí za krk. Brzy už bylo vše jen o omluvách. Výmluvách. Usmírovací sex a slzy. Ale vždy, když jsem chtěla odejít, objevil se záblesk toho muže, do kterého jsem se zamilovala, a já si pomyslela, že na tom všem mám určitě svůj podíl viny. Protože jsem věděla, jak skvělý dokáže Angus *být*, když je šťastný. A tak jsem zůstala.

Až do jedné noci, kdy vše vyústilo v konečný, nesmyslný spor a já už volbu neměla ve svých rukách.

Byla to noc před naším výletem na lyže. Na začátku šlo o skládání nádobí do myčky: on upřednostňoval dávat je rukojetí nahoru a fakt, že jsem to důsledně nedodržovala, byl pro něho důkazem, že ho nerespektuji. Hádky rychle eskalovala a netrvalo dlouho, kdy konstatoval, že „my“ je

koncept na hovno. Nehádala jsem se – potřeboval čas, aby vychladl – a jen sbírala svoje věci. On vzal můj kufr, který už stál u dveří připravený na náš výlet, a mlčky jsme vše přenesli do jeho vozu. Následovala jízda v napjaté atmosféře do mého bytu, uplakaný noční telefonát mé nejlepší přítelkyni Charlotte a záchranná akce.

Když nastalo ráno, nevěděla jsem, co jiného dělat, a tak jsem se dokopala do práce. Šéfové jsem řekla, že byl výlet na lyže zrušen na poslední chvíli. V duchu jsem se to snažila omlouvat – určitě se přes to přeneseme – a čekala jsem na jeho telefonát. Ale když jsem dostala ten odkaz na video se sexem, moje úmysly se zcela změnily. Už jsem ho nechtěla získat zpět, nikdy, už jsem nechtěla mluvit o „nás“.

Protože moc prosil, abychom natočili ten film, a já ho chtěla víc vzrušit a navíc alespoň na chvíli udržet na uzdě jeho přelétavost, souhlasila jsem s tím. Od chvíle, kdy jsem dostala ten odkaz, jsem zoufale posílala e-maily majitelům stránky. Prosila jsem je, aby video odstranili. Volala jsem Angusovi, ale prosby směřovaly do hlasové schránky. Nikdo neodpovídal.

Během celé neděle jsem klikla na odkaz snad stokrát, abych zkontrolovala, jestli video odstranili. Ale neodstranili. Pak Charlotte poznamenala, že pokaždé, když na odkaz kliknu, videu nejspíše zvýším sledovanost. Tak jsem přestala.

Chiara, sousedčina kočka, mňoukala u vstupních dveří. Tak jsem odložila knihu a pustila ji dovnitř. Propletla se mezi mýma nohama a následovala mě zpátky k mému fialovému zápisníku a *Umění války*.

Krok 1. Reputace.

Zdálo se, že jde o nejlepší bod, kde začít, protože naše životy byly tak propojené, že jsem znala hodně jeho tajemství. Určitě existovalo něco, co bych mohla použít proti němu: znala jsem podrobnosti o jeho firemní kreditní kartě,

jeho heslo k e-mailu, jeho heslo k účtu na PayPal, odkud měl kokain, kdo jsou jeho přátelé, kde žijí jeho rodiče a že chodil za prostitutkami...

Prostitutky.

To muselo být ono.

Chodili jsme spolu už pět měsíců, když jsem je poprvé našla v historii jeho vyhledávání. Doufala jsem, že jsem se spletla, a tak jsem se ho na to zeptala. Rozhněval se, a to velmi – takhle jsem ho nikdy předtím neviděla –, a řekl mi, že mu lezu do soukromí. Šlo jen o porno zdarma. Přijala jsem to a omluvila se – možná jsem to *opravdu* přehnal. Byl v mnoha ohledech tak báječný a nikdo není dokonalý.

Nemluvil potom na mě deset dní. Když jsme to konečně urovnali, řekl mi, že si připadal jak pod policejním dohledem, že se uzavřel, protože ho to bolestně ranilo, a že čekal, dokud hurikán z jeho duše neodejde.

Říkala jsem si, že ten hněv byl jen z rozpačitosti. Přistihla jsem ho přece, jak kouká na porno. Že na cestě k důvěrnosti jsou vždy nějaké překážky, že vášeň je meč s oboustranným ostřím a že pokud chci být skutečnou milující součástí Anguse, pak musím přijmout i jeho temné stránky. Ale bylo to poprvé, co jsem jako dospělá pocítila trýznivou bolest, přes niž se lze přenést jen tichem. Udělala jsem vše pro to, abych ho ujistila o své lásce k němu. O tom, že ho potřebuji.

Ale po tomto jsem mu už nikdy skutečně nevěřila. Místo toho vzrůstala moje paranoia. Začala jsem mu prohledávat kapsy a pokaždé, když si sedl k počítači, mu nahlížet přes ramena pod záminkou masírování krku. Pozorně jsem sledovala, jaké klávesy vyťukává. Kousek po kousku, písmeno po písmenku. Tak jsem brzy zjistila, že jeho heslo na e-mail i PayPal je jedno a to samé: Supercock88.

Když jsem opět našla v historii jeho vyhledávání prostitutky, nechala jsem si to pro sebe. Koneckonců to bylo jen

porno. Nic důležitého. Nic, kvůli čemu by stálo za to se hádat. Ale potřetí to bylo brzy poté, co jsem se dozvěděla o jeho aférce s Kim, a tak jsem ty stránky proklikala. Všechny. Nemohla jsem si pomoci, musela jsem vědět, *proč* je potřebuje. Proč mu nestačím já. Zjistila jsem, že jsou všechny ze stejné firmy, sídlící hned za rohem jeho bytu. Chodili jsme spolu v té době necelý rok. A i když jsem se mu o tom stále nezmínila – šlo o to, že by to stejně nic nezměnilo –, zapsala jsem si podrobnosti. Telefonní číslo. Adresu. E-mail. A jména tří dívek, které navštěvoval nejčastěji: Christy, Madeleine, Heather.

Jen tak pro případ.

A nyní jsem konečně měla šanci využít to. Jak jsem tak seděla a poslouchala déšť, valící se z horních okapů v hlasi-
tých proudech, a Chiařino předení, naplňovala mě jedovatá frustrace. Protože i po tom všem, co mi Angus udělal, i se vším tím, co jsem o něm věděla – co bych s tím mohla dělat? Nemohla jsem o tom lidem jen tak říct. Předně, kdybych to udělala, on to prostě popře. Jeho slovo proti mému: on řekne, že jsem nevyrovnaná, pomstychtivá a že si vymýšlím. A zadruhé, jak můžu vědět, že to někoho bude zajímat? Ne, musím být kreativnější. Donutit lidi, aby je to zajímalo. Udělat z toho něco, co prostě *nemůžou* ignorovat.

Zhruba tak, jako já *nemůžu* ignorovat to erotické video nahrané na internet.

◆ úterý

Mistr Sun pravil:

*„I když se mezi vojáky často proslýchá
o neuváženém spěchu v tažení,
ještě jsem neviděl, aby schopný vojevůdce
sázel na jeho prodlužování.“*

7. ÚNORA

Zavřela jsem za sebou tiše dveře a zula si boty. Bylo 19:01. Měla jsem půl hodiny, než se zapnou na schodištích v budově noční kamery a Jake nastoupí do služby.

Jake byl nejchytřejší z Angusových hlídačů a zdálo se, že nemá daleko k těm malým psům do kabelky nebo modrým blejzrům na Sloane Square. Snažil se stát DJem a měl tetování, jež mu vykukovalo z rukávů košile. A také titul z filozofie, což zmínil dvakrát. Oplýval očima snílka, zářily podobně. Ale mysl, schovaná za těma očima – poháněná konspiračními teoriemi a Red Bullem –, byla jasná a bystrá.

Záběry bezpečnostních kamer sledoval jako ostříž. Takže ve chvíli, kdy si zapsal příchod do práce, dostala se část schodiště v budově oficiálně mimo hranice.

A to byl prvek mé únikové strategie.

O devět hodin dříve jsem se zotavovala v práci u svého stolu. Jízda podzemkou byla brutální: blikající zářivky, nedostatek místa, směs tělesného pachu a kari s sebou, noviny natahující vlhkost z mokrých deštníků – všechno desetkrát zesíleno mojí kocovinou.

Pracovala jsem jako průzkumná analytička v realitní společnosti jen kousek od Berkeley Square, a tak na mě z obrazovky zírala rozsáhlá tabulka s podrobným růstem cen nemovitostí v celém Londýně za posledních pět let. Tepalo mi z toho v hlavě: potřebovala jsem kafe, dva paracetamoly

a stroj času – abych se vrátila do té noci, kdy jsme se setkali s Holly, a řekla „ne“.

Přepnula jsem do příchozí pošty a během procházení e-mailů se moje nevolnost prohloubila. O erotickém videu už nic dalšího. Možná mu spadla sledovanost.

„Jak to jde s tou zprávou pro Turnera?“ To byla Val. Valerie. Moje šéfová. I když seděla pouhý metr ode mě, dělil nás naštěstí oddíl kóje. A tak mě neviděla, jak civím nepřítomně na monitor a snažím se neplakat.

„Jde to dobře,“ lhala jsem. Nešlo – sotva jsem začala. A spěchalo to. Šlo o povýšení na starší analytičku, o které jsem usilovala, protože jsem potřebovala peníze, a Val byla nedílnou součástí tohoto úsilí. Nechtěla jsem ji nechat na holičkách, ale zjistila jsem, že se nedokážu soustředit na nic jiného než na Anguse, video se sexem a mrazení, které mnou procházelo s každým úderem srdce.

„Dobře, potřebuju poslat cokoliv, co máme, do jeho kanceláře dnes odpoledne.“ Valin hlas pokračoval: „Abychom to zítra projednali.“

Kopírka za mnou zabzučela. „Jasně,“ odpověděla jsem. *A sakra. Zítra. Schůzka.* Potřebovala jsem se soustředit. Najít nápad. Ale místo toho jsem otevřela okno v prohlížeči a udělala věc, kterou jsem Charlotte slíbila nikdy neudělat: přihlásila jsem se na Facebook.

Šlo o jedinou sociální platformu, kterou Angus používal, a moje poslední zbývající okno do jeho života. Věděla jsem, že je to nebezpečné, ale nemohla jsem si pomoci. Po osmnácti měsících, kdy jsme si spolu povídali skoro každý den, bylo to ticho nesnesitelné.

Zajímalo by mě, jestli si už změnil informaci o vztahu.

Sevřel se mi žaludek při myšlence na nekonečný proud e-mailů – většinou od lidí, které jsem osobně neviděla přes deset let –, které by se objevily po tom jediném kliknutí myši:

Je mi to líto... Myslela jsem, že jste tak šťastní... To je zlé, ale moje manželství je skvělé.

Pro lidi zvenku vypadal Angus příliš dokonale na to, aby to mohla být jeho chyba, takže by každý předpokládal, že šlo o chybu moji, něco, co jsem udělala špatně, nějaký zásadní problém ve mně. Nemohla bych jim to ani vysvětlit ze svého úhlu pohledu – nemohla bych jim říct o videu nebo jakémkoliv našem dalším tajemství –, aniž bych se při tom sama ponížila. Ne, jediné, co by se dalo dělat, by bylo mlčet a doufat, že závěry, k nimž by došli, by byly méně zdrcující než pravda.

S očima zúženýma a napjatým čelem jsem napsala jeho jméno do vyhledávače: A-N-G-U-S H-O-L-L... A za chvíli tu byl.

Angus: můj přítel na Facebooku.

Klikla jsem na jeho malý obličej – to já jsem vyfotila jeho profilovou fotku. Právě jsme se vrátili z pětidenní dovolené na Gran Canaria. Písek za našimi nehty. Spálená ramena. A já, v oranžových miniaturních bikinách, které na mně vždy miloval. Moje nohy kolem jeho pasu, jak mě nesl vlnami. Jeho opálená kůže, jeho oči barvy whiskey a jeho tmavé vlasy, které stále voněly sluncem, když jsem tuhle fotku pořizovala – a když jsme byli šťastní.

„Můžu ti s tou zprávou nějak pomoci?“ zeptala se Val. Její hlava se objevila nad zástěnou. Dala jsem prohlížeč do lišty a mrkla na čas: 9:43.

„Jasně, probereme, co mám, tak kolem druhé odpoledne?“ navrhla jsem a přála si, aby mě nechala samotnou a já se mohla soustředit. *Probereme*. Šlo o jeden z mnoha Angusových obrátů – vždycky, když jsem udělala něco, co se mi nelíbilo, jemně mě požádal, abychom „probrali“, co se stalo. Ale ve skutečnosti chtěl on probrat, co a proč jsem já udělala špatně. Tahle fráze se rychle stala mou nejméně oblíbenou. Ale když už jsem ji znala, používala jsem ji taky.

Val se usmála a její šedá hlava zase zmizela. Moje oči, dychtivé po informacích, se vrátily k obrazovce. A když jsem se podívala pod text s uvedením jeho data narození a jeho práce, viděla jsem:

Ve vztahu s Taylor Bishopovou.

Vůbec nic nezměnil.

Čelo se mi uvolnilo. Plíce se uvolnily. A všechny myšlenky, které jsem od sebe tvrdě odháněla, se vrátily s obnovenou silou: *Možná mě stále miluje... Možná to takto není definitivní... Možná má Charlotte pravdu a on od sebe odstrkuje lidi, když se k němu dostanou příliš blízko... Možná nahrál to video jen proto, že byl naštvaný a rozhněvaný, když jsme se rozešli a jeho to sebralo. Lidé dělají různě hrozné věci těm, které milují. Zvláště těm, které milují.*

Ano, odstrkování lidí. Tak zněla Charlottina začátečnická diagnóza pro Angusovo chování. Když jsme se s Charlotte seznámili, zabývala se psychoanalýzou. První den prvního ročníku v internátní škole si mohli její rodiče dovolit, zatímco moji ne. Byla jsem zde na akademické stipendium (vždy jsem patřila k dívkám s potenciálem) a za rok a půl jsme strávily mnohé večery rozbořem Anguse a jeho chování. Nebo spíše ona. Já strávila hodně večerů pitím přílišného množství pinot grigio a nasloucháním tomu, co říkala, s jistou dávkou čehosi, čemu jsem říkala zdravá dávka skepse. Její diagnózy se pohybovaly mezi třemi hlavními hypotézami: odstrkováním blízkých lidí, maligním narcisismem a faktem, že je Vodnář. Z nějakého důvodu ten poslední důvod u ní hrál největší roli. Ale já jí neříkala všechno. Zamlčovala jsem temnější podrobnosti a zmínila jen jeho běžné přestupky: aféra s Kim, drogy, lži, mlčení. Existují věci, které se dál neříkají, a já nechtěla, aby na mě - na nás - koukala podivně.

Ve vztahu s Taylor Bishopovou.

Jak jsem si znovu četla tu větu, mé rozhodnutí ochabovalo, dech se uklidnil a má touha zničit ho, ještě před hodinou tak silná, začala uvadat. S mými city k Angusovi to tak bylo vždycky: spleť a komplikované. Láska s nádechem strachu. Vztek přitahovaný touhou. A smutek z toho, že jsme se vždy vzdali naděje na možnost najít cestu zpět k sobě.

Možná se to jen vymklo z ruky. Potřebuju si s ním promluvit.

Zírala jsem na displej a snažila se dobrat smyslu toho všeho. Ale pak jsem si všimla něčeho jasně modrého a jiskřivého. Vpravo dole na stránce. Sjela jsem tedy víc dolů.

A tam to bylo: jasně modrá obloha nad jiskřivým sněhem na svahu. Byl tam on a smál se těmi vybělenými zuby, které zářily i ve tmě jako halloweenský kostým v nočním klubu. A taky tam byla ona. Smála se spolu s ním.

Jeho bývalá. Ta, s níž „už nemluví“. Kim.

A proto jsem se ten večer vloupala do Angusova bytu. Věděla jsem tehdy, že dělám něco špatného? Samozřejmě. Jasně že věděla. Ale už mi to bylo jedno.

První věc, kterou jsem potřebovala: rukavice.

Neměla jsem moc času na přípravu (bylo úterý a měl se vrátit ve čtvrtek), takže jsem pominula problém otisků prstů. Nejspíše byly stále po celém bytě – ještě před týdnem jsme byli pár –, ale z televizních kriminálek se dají pochytit věci, v nichž se nepoučitelně chybuje, třeba: *otisky prstů jsou chybá. A další: nikdy za sebou nenechávej elektronickou stopu.*

Nechala jsem světla zhasnutá: nechtěla jsem vzbudit pozornost sousedů a prozradit, že tu jsem. Byt jsem dobře znala – místa, kde podlaha vrzala, ostré hrany, kterým bylo třeba se vyhnout. Přes balkonové dveře dopadalo dost venkovního světla na to, abych viděla ve tmě obrysy: